

iber:Camera

sinfonia varsovia

fumiaki miura

violí

pinchas zukerman

violí, viola i direcció

bach / kilar

mozart / dvořák

diumenge, 22 de febrer del 2026, 19 h
auditori de girona - sala montsalvatge

FUNDACIÓ
VILA CASAS

**aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casas**

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Antoni Forcada

Paisatges de l'ànima

07.02 — 19.07.2026

Museu Can Mario

Plaça de Can Mario, 7 (Palafrugell)

www.fundaciovilacasas.org

Antoni Forcada, *Paisatges de l'ànima*, 2025-26. Fotografia: Pau Bruguera (detall).

Johann Sebastian Bach

(1685 - 1750)

Concert per a dos violins en re menor, BWV 1043 (1718 - 20)

I. Vivace

II. Largo, ma non tanto

III. Allegro

Wojciech Kilar

(1932 - 2013)

Orawa (1986)*

*director: Jakub Haufa

Wolfgang Amadeus Mozart

(1756 - 1791)

Simfonia concertant en mi bemoll major, K. 364/320d (1779)

I. Allegro maestoso

II. Andante

III. Presto

Antonín Dvořák

(1841 - 1904)

Simfonia núm. 8 en sol major, Op. 88 (1889)

I. Allegro con brio

II. Adagio

III. Allegretto grazioso – Molto vivace

IV. Allegro ma non troppo

duració aproximada del concert: 120 minuts (pausa inclosa)

amb la col·laboració de:

Ministry of Culture and National Heritage
Republic of Poland

ADAM
MICKIEWICZ
INSTITUTE

Sinfonia Varsovia

Sinfonia Varsovia ha estat ambaixadora de la cultura musical polonesa des dels seus inicis. Durant més de 40 anys, l'Orquestra ha estat convidada habitual en escenaris nacionals i internacionals. Els seus viatges a l'estranger inclouen milers de trobades amb directors, compositors, solistes i, finalment, amb el públic.

El conjunt continua la tradició de l'Orquestra de Cambra Polonesa de Jerzy Maksymiuk, fundada el 1972, de la qual va sorgir com a resultat de la seva ampliació. L'impuls per ampliar el conjunt el va donar el 1984 l'arribada del legendari violinista Yehudi Menuhin, que aviat va assumir el càrrec de primer director convidat per invitació dels directors Franciszek Wybrańczyk i Waldemar Dąbrowski. «Treballar amb cap altra orquestra no em va donar tanta satisfacció com el meu treball, com a solista i director, amb l'Orquestra Sinfonia Varsovia», va dir en entrevistes.

Al llarg dels anys, la Sinfonia Varsovia ha ofert més de 4.000 concerts, actuant en algunes de les sales de concerts més prestigioses del món sota la batuta de directors com Claudio Abbado, Emmanuel Krivine, Witold Lutosławski, Lorin Maazel, Jerzy Maksymiuk i Krzysztof Penderecki (que el 1997 es va convertir en director musical i el juny de 2003 en director artístic del conjunt), i al costat de solistes com Piotr Anderszewski, Martha Argerich, Alfred Brendel, Gidon Kremer, Nikolai Lugansky, Anne-Sophie Mutter, Maria João Pires i Mstislav Rostropóvitx.

La Sinfonia Varsovia ha enregistrat més de 300 discos, entre d'altres per a Decca, Deutsche Grammophon, Naxos, Sony i Warner. El repertori enregistrat inclou obres des del segle XVIII fins als nostres dies. Un lloc especial en el programa de concerts de l'Orquestra l'ocupen les obres de compositors polonesos; ha estrenat nombroses obres de compositors com Henryk Mikołaj Górecki, Paweł Mykietyn i Krzysztof Penderecki.

Sinfonia Varsovia ha convocat un concurs per al disseny arquitectònic d'un centre musical amb la sala de concerts més gran de Polònia. La inversió compta amb el suport financer de la capital, Varsòvia. Des de 2004, Janusz Marynowski exerceix les funcions de director.

Fumiaki Miura

Nascut a Tòquio, Fumiaki Miura comença la seva educació musical amb Tsugio Tokunaga al Conservatori de la seva ciutat natal abans de traslladar-se a Viena per continuar els seus estudis amb Pavel Vernikov i Julian Rachlin. Des dels 18 anys, Fumiaki compta amb Pinchas Zukerman com a mentor i guia. El 2009 va obtenir el Primer Premi en el prestigiós Concurs Internacional de Violí Joseph Joachim Hannover, sent el guanyador més jove de la història. Miura ha actuat amb orquestres com la Filharmònica de Los Angeles, NDR Sinfonieorchester Hamburg, RadioSinfonieorchester Stuttgart des SWR, Royal Liverpool Philharmonic, Wiener Kammerorchester, Prague Philharmonia, Mariinsky Theater, Tchaikovsky Symphony Orchestra, NAC Orchestra Ottawa, Utah Symphony, Orchestre Nationale du Capitole de Toulouse, Gothenburg Symphony Orchestra, hr-Sinfonieorchester, Prague Radio Symphony Orchestra i NHK Symphony Orchestra, entre moltes altres. El 2022, Miura va ser Artista en Residència de la Royal Philharmonic Orchestra de Londres. A l'abril de 2024 va debutar amb la Filharmònica d'Israel sota la batuta d'Emmanuel Villaume. El 2025 Miura realitzarà una gira pel Japó amb la Philharmonia Orchestra i la Simfònica de Bamberg. Fumiaki Miura toca sota la batuta de directors com Krzysztof Penderecki, Gustavo Dudamel, Pinchas Zukerman, Valery Gergiev, Vladimir Fedoseyev, Andrés Orozco-Estrada, Kazushi Ono, Jakub Hrůša, Vasily Petrenko, Josep Pons, Santtu-Matias Rouvali, Stéphane Denève, Kristjan Järvi, Thierry Fisher, Rafael Payaré i Petr Popelka. Entre les seves invitacions regulars a festivals internacionals de música s'inclouen el Miyazaki International Music, Ravinia Festival,

Schleswig-Holstein Musik Festival, Musique de Menton, Gyeonggi Chamber Music Festival i Menuhin Festival Gstaad. Des de 2018, exerceix com a líder artístic d'ARK Classics, festival anual de música al Suntory Hall de Tòquio. Miura va ser nomenat director musical del Festival Internacional de Música de Miyazaki, amb efecte a partir de l'abril de 2025. L'any 2024 marca el 15è aniversari del seu debut. Miura s'embarcarà en els cicles de les sonates completes per a violí de Beethoven amb el pianista japonès Kazune Shimizu.

La seva discografia inclou sonates per a violí de Prokófiev amb el pianista Itamar Golan per a Sony Japó, així com concerts per a violí de Mendelssohn i Txaikovski amb la Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín i Hannu Lintu publicats pel segell Avex-Classics. Miura va ser escollit Forbes 30 under 30 Asia 2022. També ha estat escollit Forbes 30 under 30 Japan 2019. Miura actua amb el violí Guarneri del Gesu 1732 «Kaston» cedit amablement per Crystco Inc. i el seu director general, el Sr. Hikaru Shimura.

Pinchas Zukerman

Amb una cèlebre carrera que abasta més de cinc dècades, Pinchas Zukerman és un dels músics més sol·licitats i versàtils de l'actualitat: solista de violí i viola, director d'orquestra i músic de cambra. És reconegut com a virtuós, admirat pel lirisme expressiu de la seva interpretació, la singular bellesa del seu so i la seva impecable musicalitat, que es pot escoltar al llarg de la seva discografia de més de 100 àlbums, pels quals ha obtingut dos premis Grammy® i 21 nominacions. Entre les actuacions més destacades de les seves temporades s'inclouen concerts amb l'Orquestra Simfònica de Dallas, l'Orquestra de Cambra Anglesa, la Deutsche Radio Philharmonie, la Mannheimer Philharmoniker, la Simfònica d'Adelaide, l'Orquestra Nacional de Lió i les orquestres de València i Castella i Lleó d'Espanya, o Sinfonia Varsovia. Ha ofert concerts de música de cambra a Espanya, el Japó, Itàlia, França, Alemanya i els Estats Units. Dedicat professor i defensor dels joves músics, ha estat president del Programa d'Interpretació Pinchas Zukerman a la Manhattan School of Music durant més de 25 anys, i ha estat professor en destacades institucions del Regne Unit, Israel, la Xina i el Canadà, entre d'altres. Continua exercint el seu paper com a principal soci artístic i educatiu de l'Orquestra Simfònica de Dallas, col·laborant amb la DSO en associació amb la Meadows School of the Arts de la Southern Methodist University, per oferir classes magistrals i tutories als seus estudiants de música. Com a mentor, ha inspirat generacions de joves músics que han destacat en la interpretació, l'ensenyament i la direcció de festivals de música arreu del món. El Sr. Zukerman ha rebut doctorats honoris causa de la Brown University, la

Queen's University de Kingston, Ontario, i la University of Calgary, així com la Medalla Nacional de les Arts del president Ronald Reagan. Ha rebut el Premi Isaac Stern a l'Excel·lència Artística en Música Clàssica.

Aquest programa esdevé en paral·lel un recorregut per tres mons sonors diferents, barroc, clasicisme i el romanticisme nacionalista, i alhora, l'oportunitat de poder sentir en un mateix concert dues obres concertants més antològiques del repertori, concebudes per a dos solistes de corda.

La vetllada s'obre amb el Concert per a dos violins en re menor, BWV 1043. Per entendre aquesta obra cal imaginar un Bach inusualment feliç i relaxat. Som a finals de l'any 1717. El compositor acaba d'arribar a la cort de Köthen després d'una sortida força accidentada del seu càrrec anterior a la cort de Weimar (on, de fet, el van arribar a empresonar durant unes setmanes per "atrevir-se" a demanar la dimissió).

A Köthen, Bach troba un paradís. El seu patró, el jove príncep Leopold, no és el típic aristòcrata distant; és un melòman entusiasta que toca el violí, la viola de gamba i el clavecí. Com que la cort és calvinista, Bach no té l'obligació d'escriure música sacra complexa per a la litúrgia. Això li atorga una llibertat creativa inèdita per centrar-se en la música instrumental pura.

Bach va escriure els seus concerts per a l'orquestra de la cort, un grup petit però d'una qualitat excepcional. En el Concert per a dos violins, Bach no concep una competició entre solistes. El que hi ha és una conversa entre iguals. En aquell temps, el contrapunt era vist com una metàfora d'una societat ideal: veus independents que, tot i tenir la seva pròpia personalitat, col·laboren per crear un bé comú superior. Quan sentim els dos violins entrellçar-se, estem escoltant el reflex d'aquells anys de pau a Köthen, abans que la tragèdia personal i les obligacions feixugues de Leipzig tornessin a trucar a la porta del mestre.

El programa fa un salt cap al clasicisme amb la Simfonia concertant per a violí i viola, K. 364. Si el concert de Bach era llum i equilibri, el de Mozart és una obra tenyida de nostàlgia

i transformació personal. Aquesta vegada ens situem l'any 1779. Mozart, amb 23 anys, acabava de tornar a Salzburg després d'un viatge a París que ha estat, professionalment i personalment, un desastre. A la capital francesa, Mozart no va trobar la feina estable que buscava i, el que és pitjor, hi va perdre la seva mare, Anna Maria, que el va acompanyar en el viatge i va morir sola amb ell en una freda habitació llogada. Wolfgang torna a casa derrotat, obligat a servir de nou l'odiat arquebisbe Colloredo. Però és precisament en aquest estat de vulnerabilitat quan escriu algunes de les seves músiques més profundes.

L'elecció de la viola com a coprotagonista de la Simfonia concertant no és casual. Tot i que el seu pare, Leopold, era un pedagog del violí famós a tot Europa, a Wolfgang li encantava tocar la viola en els quartets de corda. Deia que li agradava estar "al bell mig de l'harmonia". En aquesta obra, la viola actua com la veu interior, més fosca i vellutada, que consola el violí. L'Andante central és, sense cap dubte, una de les pàgines més tristes que va escriure mai; molts biògrafs hi veuen un lament directe per la seva mare, una elegia on els dos instruments semblen plorar i abraçar-se alternativament. És el Mozart que deixa de ser un nen prodigi per convertir-se en un home que coneix el pes de la pèrdua.

Després de la pausa, el paisatge canvia radicalment cap a l'exuberància de la Simfonia núm. 8 d'Antonín Dvořák. A finals de 1889, Dvořák ja no és el noi d'un petit poble rural que ha de lluitar per ser reconegut. Ja és un compositor cèlebre que, fugint del soroll de les grans ciutats, troba la pau en la seva residència d'estiu a Vysoká, on va escriure la simfonia en només dos mesos i mig. Allà, Dvořák passava els matins caminant pels boscos de Bohèmia i cuidant els seus coloms, una de les seves grans passions (deia que el millor de la música de Beethoven eren els "refilets d'ocell" que s'hi podien sentir). Aquesta simfonia és quasi un diari de camp. A diferència de la seva Setena, plena de dubtes

existencials a l'estil de Brahms, la Vuitena és una explosió de folklore txec.

L'èxit de l'estrena a Praga el 1890 va ser tan gran que la seva fama va travessar fronteres immediatament. L'anècdota més reveladora de la seva popularitat va tenir lloc a Anglaterra el 1891. La Universitat de Cambridge li anava a concedir el doctorat honoris causa. La nit abans de la cerimònia, Dvořák va dirigir aquesta simfonia davant d'un públic britànic entregat. El compositor, que era un home senzill i sovint aclaparat pel protocol, es va sentir tan a gust que va fer servir la música per saltar-se les barreres lingüístiques.

Aquell viatge a Cambridge va ser el preludi del seu gran salt a Amèrica. Poc després, rebria l'oferta per dirigir el Conservatori Nacional de Nova York, on escriuria la seva famosa Simfonia del Nou Món. Però la Vuitena queda com el testimoni d'aquell últim estiu de felicitat pura a la seva terra natal, abans de l'aventura americana que li consolidaria el prestigi internacional.

Reunir aquestes tres obres en un sol concert esdevé, en el fons, un viatge per la condició humana. Des de l'ordre gairebé diví de Bach, passant per la vulnerabilitat emocional de Mozart, fins a l'alegria quasi tel·lúrica de Dvořák.

La Simfonia Varsovia ha volgut incorporar al programa Orawa, un poema simfònic compost el 1986 pel compositor polonès Wojciech Kilar. Escrita per a orquestra de cordes, l'obra destaca per la seva energia rítmica i folklòrica, evocant la música de la regió muntanyenca d'Orawa, a la frontera entre Polònia i Eslovàquia.

Joan Vives, divulgador musical

la temporada ibercamera agraeix el suport de: _____

amb el patrocini de _____

amb el suport de _____

amb la col·laboració de _____

mitjans col·laboradors _____

ibercamera col·labora amb _____

iber:Camera

novena de mahler orquestra simfònica de la ràdio de frankfurt alain altinoglu, director

22/03/2026, 19 h – auditori de girona

t. 93 317 90 50

www.ibercameragirona.cat